

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΚΑΙ Η ΓΟΡΓΟΝΑ*

Πριν από μερικά χρόνια ένας ψηλός πύργος ορθωνόταν στην άκρη του ακρωτηρίου Μαραμπάτα· οι χριστιανοί τον ονόμαζαν Τόρε Μπλανκίγια (Λευκό Πύργο) και στους μωαμεθανούς ήταν γνωστός ως Ελ Μινάρ. Όλη την ημέρα ο πύργος αγνάντευε τη θάλασσα, ενώ τη νύχτα τον νανούριζε το μελωδικό πηγαϊνέλα των κυμάτων. Ήταν ένας πύργος αρχαίος, με τοίχους που τους σκέπαζαν ροζιασμένες κληματαριές, σκορπιούς να ξεφουτρώνουν από τις χαραμάδες και κακά τζίνια να σιμώνουν με το που σκοτεινίαζε. Οι τσιγγάνοι, που όλα τα γνώριζαν, έλεγαν πως ο πύργος χτίστηκε από τους Πορτογάλους, που είχαν έρθει εδώ να πολεμήσουν τους μωαμεθανούς. Οι ορεσίβιοι της Αντζέρα πάλι, που ήταν καλύτερα πληροφορημένοι, λένε πως ο πύργος χτίστηκε από τον Λας ελ Μπεχάρ, τον πειρατή που σκόπευε να κρύψει τους θησαυρούς του πίσω από τους τοίχους του.

Ο Λας ελ Μπεχάρ ήρθε από το Ραμπάτ. Ήταν εξαίρετος θαλασσοπόρος, ενώ κατείχε μια ακόμα πιο δύσκολη τέχνη· να διοικεί ανθρώπους. Οι Ισπανοί και οι Ιταλοί γνώριζαν πολύ καλά το όνομά του. Η φρεγάτα του Ελ

* «Ο θρούλος του Ελ Μινάρ», Chimenti (1965).

Μπεχάρ ήταν ντελικάτη και πανάλαφρη, ενώ οι εκατό σκλάβοι χριστιανοί στα κουπιά την έκαναν να γλιστρά γοργά πάνω στα κύματα. Το πλοίο είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος στη θάλασσα, γιατί είχε τολμηρούς ναύτες και πολλά κανόνια, το ένα αλλιώτικο από τ' άλλο, που ο πειρατής τα είχε αρπάξει από χριστιανικά σκάφη κάθε εθνικότητας.

Ο Λας ελ Μπεχάρ ήταν νέος, όμορφος και γενναίος. Πολλές αιχμάλωτες χριστιανές τον ερωτεύτηκαν βαθιά· το ίδιο συνέβη και με τις κόρες πλούσιων και ισχυρών μωαμεθανών. Όμως εκείνος αρνιόταν την αγάπη τόσο των χριστιανών, όσο και των μωαμεθανών γυναικών, αφού το πλοίο του ήταν γι' αυτόν η αληθινή, μοναδική του αγάπη. Αγαπούσε πολύ το καράβι του, τη συντροφικότητα των ανδρείων πολεμιστών του και τις ένδοξες μάχες που έμελλε αργότερα να νμνηθούν τόσο σε τραγούδια και ποιήματα. Πάνω απ' όλα όμως λάτρνευε τη θάλασσα· το πάθος του γι' αυτήν ήταν τόσο μεγάλο, που δεν μπορούσε να ζήσει μακριά της και της μιλούσε όπως μιλάνε οι άνδρες στις αγαπημένες τους. Οι πολεμιστές του διηγούνταν ότι, την ώρα της προσευχής, εκείνος πολλές φορές απέστρεφε το βλέμμα του από την κατεύθυνση της Μέκκας, για να ατενίσει τη θάλασσα.

Την ημέρα του Αϊντ ελ Καμπίρ, της θυσίας των αμνών, ο Λας ελ Μπεχάρ, που βρισκόταν στο χωριό Ελ Μινάρ μαζί με τους συμπολεμιστές του, αρνήθηκε να πάει στην Ταγγέρη για να ακούσει το κήρυγμα του μουφτή και να προσευχηθεί μαζί με τους πιστούς.

«Πηγαίνετε, αν πρέπει», είπε στους άνδρες του. «Όσο για μένα, θα μείνω να ξεκουραστώ».

Κλειόστηκε στον πύργο του κι από εκεί αγνάντευε τη θάλασσα και τα πλοία που έπλεαν αργά στη γραμμή του

ορίζοντα. Το σώρι –περισσότερο αύρα παρά άνεμος– έκανε το νερό να χορεύει κάτω από το ζεστό καλοκαιρινό φως.

Ο Ελ Μπεχάρ σκέφτηκε ότι ακόμα και το καλύτερο κήρυγμα του μουφτή δε θα μπορούσε να συγκριθεί με την ομορφιά εκείνης της εικόνας: «Μα, αλήθεια, ποια προσευχή μπορεί να προκαλέσει μεγαλύτερη ανάταση από αυτό το γλυκό ήχο των κυμάτων; Και τι στη γη μπορεί να είναι πιο ισχυρό από τη θάλασσα, που απλώνεται απ' τη μια άκρη του κόσμου ως την άλλη; Ω, μακάρι να ήταν τα κύματα γυναίκα να την παντρευτώ κι ο ωκεανός τζαμί για να προσευχηθώ.»

Την ώρα που οι σκέψεις αυτές περνούσαν από το μυαλό του, μια θύελλα άρχισε να διαφαίνεται στα δυτικά – αφού πρώτα σάρωσε τις κοιλάδες και τα βουνά, άρχισε να βουχάται γύρω από τον πύργο. Οι γλάροι έκρωζαν τρομαγμένοι και πετούσαν μακριά· κοπάδια ολόκληρα από πρόβατα έτρεχαν αλαφιασμένα στα μαντριά τους. Η καταιγίδα κράτησε μια μέρα και μια νύχτα.

Όταν κόπασε ο άνεμος κι η θάλασσα έπαψε εκείνο το μουνγκρητό λες και από χίλια βόδια μαζί, ο Λας ελ Μπεχάρ κατέβηκε απ' τον πύργο του. Πάνω στη στενή λωρίδα άμμου που απλωνόταν ανάμεσα στους βράχους και στο νερό, είδε μια γυναίκα ξαπλωμένη στο έδαφος, κάτασπρη και παγωμένη. Πήγε κοντά της.

«Χριστιανή θα πρέπει να 'ναι» μονολόγησε, «γιατί τα μαλλιά της μοιάζουν με ξανθό χρυσάφι».

Τη σήκωσε και την κράτησε στα χέρια του.

«Ίσως είναι ακόμα ζωντανή».

Η γυναίκα άνοιξε τα μάτια· ήταν πράσινα, σαν τις άλγες που μεγαλώνουν στις ρωγμές των βράχων. Ήταν μια μπαχρία, μια τζινιγιέμπ (θηλυκό τζίνι) της θάλασσας. Η

ομορφιά της ήταν μαγική κι ο Ελ Μπεχάρ την ερωτεύτηκε τρελά. Παραμέλησε για χατίρι της τους πολεμιστές του, ξέχασε το γοργό του καράβι, τη δόξα του, ακόμα και τις προσευχές του στον Αλλάχ.

«Σ' αγαπώ πιο πολύ απ' οτιδήποτε πάνω στη γη», της είπε κάποια στιγμή, «πιο πολύ απ' τη ζωή μου κι απ' τη σωτηρία της ψυχής μου».

Την ημέρα της ισημερίας, η αγριεμένη θάλασσα σφυροκοπούσε πάλι τον πύργο κι απειλούσε το κοντινό χωριό. Τα νερά της έγιναν ένα με τα νερά του ποταμού Σαρφ και έφτασαν ακόμα και μέχρι τον κήπο του Τανγκέρ ελ Μπαλία.

«Ο ωκεανός θα τσακίσει τον πύργο μας», είπε ο πειρατής στην αγαπημένη του, «πρέπει να τρέξουμε να σωθούμε στα βουνά».

«Γιατί τον φοβάσαι τον ωκεανό;», ρώτησε χαμογελώντας η μπαχρία. «Δεν τον αγαπάς περισσότερο από καθετί άλλο; Συνέχεια δεν παινεύεις τη δύναμη και την εξουσία του; Και κάθε φορά που προσεύχεσαι, δεν αποστρέφεις το κεφάλι σου από την κατεύθυνση της Μέκκας για να αγναντέψεις τη θάλασσα; Εγώ είμαι κόρη της θάλασσας. Ήρθα να σ' ανταμείψω για την αγάπη που έχεις για εκείνη. Τώρα η θάλασσα με καλεί να γυρίσω πίσω. Έχει γεια, Λας ελ Μπεχάρ, δε θα με δεις ποτέ ξανά».

«Μη με εγκαταλείπεις», ικέτευσε ο πειρατής, «μη με εγκαταλείπεις, σε εκλιπαρώ. Χωρίς εσένα δε θα γνωρίσω ποτέ την ευτυχία».

«Η ευτυχία», απάντησε η μπαχρία, «ανήκει μόνο σε όσους φοβούνται τον Αλλάχ και Τον τιμούν. Πρέπει να σ' αφήσω. Δεν τολμώ να παρακούσω τη φωνή που με καλεί, όμως μπορείς να με ακολουθήσεις, αν αυτή είναι η επιθυμία σου».

Η τζινγιέμπ χάθηκε με την παλίρροια κι ο Λας ελ Μπεχάρ την ακολούθησε στα ζοφερά βάθη της θάλασσας. Δεν τον είδαν ποτέ ξανά. Κοιμάται κάτω απ' τα κύματα ανάμεσα στο όρος Ταρίκ (το Γιβραλτάρ) και στο ακρωτήριο Τρες Φόρκας. Δε θα ξυπνήσει ως την ημέρα που οι άνθρωποι θα κριθούν για τις πράξεις τους κι η γη θα γίνει απλώς η σκιά μιας σκιάς που στο τέλος θα χαθεί.

Διότι ο Αλλάχ είναι ο Παντοδύναμος.

